

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.873/2014/3. szám

A Debreceni Ítéltábla dr. Balogh Ádám ügyvéd ügyintézésével a Dr. Balogh Ádám Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal (cím) felperesnek - dr. Gaál Zsolt ügyvéd (cím) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen jelzálogjog érvényesítése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 8.P.20.118/2013/31. sorszámu ítélete ellen az alperes által 32. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 135 000 (Egyszázharmincötezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 635 000 (Hatszázharmincötezer) forint perköltséget, és az államnak külön felhívásra 2 496 000 (Kettőmillió-négyszázkilencvenhatezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes jogelődje, az Észak-alföldi Regionális Munkaügyi Központ (a továbbiakban: támogató) a 2010. augusztus 3-án kötött hatósági szerződéssel a **gazdasági társaság**-nak (a továbbiakban: kedvezményezett) 31 200 000 forint munkahelyteremtő beruházási támogatást nyújtott. A kedvezményezett szerződéses kötelezettségei teljesítésének a biztosítékaul a **D., D.** út 32. szám alatti, **../8** helyrajzi számú ingatlan alperes tulajdonában álló 884/10822 illetőségére a támogató javára bejegyzett jelzálogjog szolgált. A hatósági szerződés 3. számú mellékletévé tett jelzálogszerződés szerint az alperes zálogtárggyal való felelőssége a kedvezményezett által vállalt kötelezettség biztosítására 46 800 000 forint erejéig, a kamatokra, a követelés és a zálogjog érvényesítésének a költségeire és a zálogtárggyra fordítandó szükséges költségekre terjed ki.

A támogató a hatósági szerződéstől elállt, a 2011. május 18-án hozott határozatával a kedvezményezettet kötelezte 31 200 000 forint támogatás, 1 970 556 forint késedelmi pótlék megfizetésére. 2011. szeptember 15-én megkereste az adóhatóságot a követelése adók módjára behajtandó köztartozásként történő behajtása érdekében.

A kedvezményezett ellen 2011. október 19-én felszámolási eljárás indult, az adóhatóság a végrehajtási eljárást megszüntette. A támogató a követelését hitelezőként a felszámolási

eljárásban bejelentette, azt a felszámoló nyilvántartásba vette. A felszámolóbiztos perbeli nyilatkozata szerint a felszámolási eljárásban a felszámolási költségekre sincs fedezet, az eljárást egyszerűsítettként fejezi be.

A felperes a keresetében annak tűrésére kérte az alperest kötelezni, hogy a 31 200 000 forint tőke és a késedelmi pótlék iránti követelését a debreceni **../8** helyrajzi számú ingatlan alperes tulajdonában álló, a javára jelzálogjoggal terhelt 884/10822 tulajdoni hányadából kielégítse.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. A védekezése szerint a felperes a követelést nem jogosult érvényesíteni, illetve a kedvezményezett általános forgalmi adó visszakövetelési igénye elszámolásával a zálogjoggal biztosított követelés is megszűnt.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével annak tűrésére kötelezte az alperest, hogy a felperes a 31 200 000 forint tőke és késedelmi pótlék iránti követelését a d.-i **../8** helyrajzi számú ingatlan tulajdonát képező 884/10822 illetőségéből kielégítse. Kötelezte az alperest a felperes javára 1 270 000 forint perköltség és az államnak 1 500 000 forint illeték megfizetésére.

Az ítéletében rögzítette, hogy a támogató személyében bekövetkezett törvényi jogutódlás folytán a követelés érvényesítésére a felperes jogosult. Az adóhatóság a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény 56. §-ának (1) bekezdése alapján kizárólag az adók módjára behajtandó köztartozás behajtására volt jogosult, nem vált a támogató jogutódjává, kötelmi jogosulttá. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 255. §-ának (1), a 259. §-ának (1), (2) és (3) bekezdése felhívásával a kereseti kérelem alaposságáról foglalt állást. Az alperes által felajánlott és foganatosított bizonyítási eljárás adatai alapján megállapította, hogy a követelés kielégítése nem történt meg, a felperes a dologi kötelezettel szemben fellelphetett, a zálogtárgyból kielégítést kereshet.

Az alperes a fellebbezésében az első fokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, másodlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte. E fellebbezési kérelmei alaptalansága esetére az elsőfokú bíróság által eltúlzott mértékben megállapított perköltség mérséklését kérte. Indokai szerint a 2011. június 20-i általános forgalmi adó bevallás csatolásával igazolta azt, hogy a **gazdasági társaság** adózó által visszaigényelt adó a perben érvényesített követelést meghaladja. Álláspontja szerint a visszaigényelhető általános forgalmi adó és az adóhatóság által érvényesített követelés összevezetésének lett volna helye, ezzel a követelés megszűnt volna.

A **gazdasági társaság** ügyvezetőjének elsőfokú eljárásban általa indítványozott, az általános forgalmi adó visszaigénylésével kapcsolatban történő tanúkénti meghallgatása érdekében kérte az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és a megismételt eljárásban az adóhatóság ismételt megkeresésével a visszaigényelt általános forgalmi adó elszámolásának a tisztázását. E körben az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, amely felveti ítéletének a megalapozatlanságát.

A felperes az ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Tekintettel arra, hogy az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelem alapossága kizárja az ítélet érdemi felülvizsgálatát, az ítéletábrának először erről kellett állást foglalnia. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárására irányadó, lényeges eljárásjogi szabályt nem sértett meg. A kereset érdemi elbírálásához szükséges tényállás sem maradt feltáratlan, a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű vagy teljes megismétlésének, illetve kiegészítésének szükségessége nem merült fel. Így a Pp. 252. §-ának (2) illetve (3) bekezdésében foglalt törvényi feltételek hiányában a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezési kérelem nem vezethetett eredményre.

Az ítéletábra ezért a Pp. 253. §-ának (1) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást ítélezése alapjául elfogadta, egyetértett érdemben és indokaiban egyaránt helyes döntésével. Az első fokú ítélet indokolását kizárólag a fellebbezés érveinek az értékelésével - az adóhatóság perbeli adatközlése alapján - egészítette ki a következőkkel.

A fellebbezésben hivatkozott adóbevallás 2011. június 20-i időpontjában a kedvezményezett ellen már adóvégrehajtás folyt. Amikor az adóhatóság 2011. július 26-án az önálló bírósági végrehajtó részére a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 4. §-ának (1) bekezdés alapján átadta a végrehajtást, a kedvezményezett adó- és járuléktartozása 24 207 064 forint volt.

A felperes követelése jogerőre ezt követően emelkedett, a kedvezményezettet a támogatás visszafizetésre kötelező első fokú határozatot a Foglalkoztatási Hivatal 2011. augusztus 4-én hozott határozatával hagyta helyben. Az adóhatóságot a felperes 2011. szeptember 15-én kereste meg az adók módjára behajtandó köztartozás végrehajtása érdekében, amit az adóhatóság szintén az önálló bírósági végrehajtónak küldött meg. A 2011. október 19-én elrendelt felszámolási eljárásra tekintettel az adóhatóság az adó- és egyéb köztartozás behajtására indult végrehajtási eljárást október 26-án megszüntette.

A bevalláskor hatályos, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény 131. §-ának (1) bekezdése alapján az adóalany az adómegállapítási időszakban megállapított fizetendő adó együttes összegét csökkenthette az ugyanezen vagy a korábbi adómegállapítási időszakban (időszakokban) keletkezett levonható előzetesen felszámított adó összegével; a (2) bekezdés b) pontja szerint a negatív különbözetet a 186. §-ban meghatározott feltételek szerint és módon az állami adóhatóságtól visszaigényelhetette.

Az adózónak a 1165. számú nyomtatvány főlap (D) blokkjában kellett megjelölnie a visszaigénylési jogosultságát, azonban ilyet a kedvezményezettnek a csatolt, a 2011. május havi bevallási időszakra vonatkozó bevallása nem tartalmaz. A bevallási időszakban érvényes áfa törvényi rendelkezések szerint szereshető visszaigénylési jogosultság hiányát igazolja az is, hogy a bevallás negatív 83. sor szerinti adó összegét nem a visszaigényelt adót jelölő 86., hanem a 87. sorban tüntette fel.

A 2011. májust követő bevallások hiányában nem állapítható meg az, hogy később - a felperes javára a végrehajtás megindulásakor - volt az adózónak visszaigénylése, de ezt az alperes sem állította. A hivatkozott bevallás pedig azt a fent kifejtettek szerint nem bizonyítja.

A fentiekén túl rámutat az ítélőtábla arra is, hogy a kedvezményezett szemben a felperes által végrehajtási, majd hitelezői igényként a felszámolási eljárásban érvényesített követelésre az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.), illetve a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Csődtv.) rendelkezései irányadóak.

A köztartozásnak az adóhatóság hatáskörébe utalt adók módjára való behajtása a követelés jogosultjának a személyében nem jár változással, így az adóhatóság által önálló bírósági végrehajtó útján foganatosított végrehajtás sem (Art. 146. § (4) bekezdés).

Az Art. a 4. §-ának (2), és a 10. §-ának (2) bekezdése értelmében az adók módjára behajtandó köztartozásra csak a végrehajtás tekintetében terjed ki. Az Art. 146. § (2) bekezdésének b) pontja, a 161. §-ának (1) bekezdés alapján az állami adóhatóság az adók módjára behajtandó köztartozás jogosultjának megkeresése alapján jár el. A behajtást kérő megkeresése az Art. 145. § (1) bekezdésének c) pontja alapján végrehajtható okirat, a végrehajthatóságához a (2) bekezdés szerint külön intézkedésre nincs szükség. Az Art. 150. §-ának (1) bekezdése értelmében a végrehajtási eljárás a végrehajtási cselekmény foganatosításával indul. Az Art. 161. §-ának (7) bekezdése alapján az adók módjára behajtott összeget az adóhatóság haladéktalanul átutalja a köztartozás jogosultjának.

A végrehajtást foganatosító adóhatóság jogköre annyiban sajátos, hogy az Art. 150/A. §-ának (1) bekezdése értelmében amennyiben a behajtandó köztartozás mellett túlfizetést is nyilvántart, végrehajtási cselekményként a túlfizetés összegét az általa nyilvántartott tartozásokra elszámolhatja, az adók módjára behajtandó köztartozásra átvezetheti. Ennek megfelelően az Art. 151. §-ának (2) bekezdése alapján az adózót megillető adó-visszaigénylést az általa nyilvántartott köztartozás összegéig visszatarthatja és ennek erejéig a tartozás megfizetettnek minősül; a visszatartásról a (3) bekezdés szerint az adózót végzéssel értesíti. Az Art. a visszatartási jog gyakorlását a végrehajtási eljárás keretében szabályozza. Annak kapcsán a jogorvoslat az Art. 159. §-ának (1) bekezdése alapján - akár a visszatartási jog gyakorlása, akár annak elmulasztása miatt - nemcsak az adós, hanem mindazok részéről előterjeszhető végrehajtási kifogás, akinek a sérelmezett intézkedés vagy annak elmaradása jogát vagy jogos érdekét sérti.

A felszámolás megindulásával a Csődtv. 38. §-ának (1) bekezdés alapján a végrehajtási eljárás megszüntetésének volt helye. A felszámolás kezdő időpontjától az adós vagyonával (követelésével) kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámolóbiztos tehet. Kizárólag ő jogosult az adós követeléseit behajtani, igényeit érvényesíteni valamennyi hitelező törvényi sorrendben történő kielégítése érdekében (Csődtv. 34. §, 27/B. § (1), 48. § (1), 57. § (1) bekezdés). A felperes hitelezői követelésének a vitatása kizárólag a felszámolási eljárásban a Csődtv. rendelkezései szerint történhet.

A felhívott törvényi rendelkezések által szabályozott eljárási rendben és módon van lehetőség az alperes által a fellebbezésében hivatkozott adósi követelés érvényesítésére, illetve annak kapcsán a felperes követelése megszűnésének a megállapítására. A dologi jogosult által a dologi kötelezett ellen indított jelen perben, a polgári jogi jogvitában eljáró bíróság a követelés megszűnését nem állapíthatja meg, miután az adós adó-visszatérítési

igényéről, ezzel összefüggésben a felperes követelésének a megszűnéséről állást nem foglalhat.

Alapvetően bizonyult az alperes perköltség mérséklésére irányuló, indoklás nélkül előterjesztett fellebbezési kérelme is. Az elsőfokú bíróság a pernyertes felperes perköltségeként a képviseletét ellátó ügyvéd munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet rendelkezéseinek megfelelően állapította meg. Az eljárási illeték és az ügyvédi munkadíj megállapításakor egyaránt jelentőséggel bír a tárgy értékének a megállapításánál a Pp. 24. §-ának (1) bekezdése alapján a keresettel érvényesített 31 200 000 forint követelést tekintette irányadónak. Azt az alperes vitássá nem tette, a Pp. 24. § (2) bekezdésének f) pontja alapján a biztosíték kisebb értékére nem hivatkozott. A Pp. 26. §-ában foglalt feltételek hiányában az ítélet tábla a per tárgyának értékét eltérően nem határozhatta meg.

A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) és b) pontjai alapján a jelen perben az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a pereszes felet terhelő összege 1 442 720 forint: 1 136 000 forint és a 4/A. § (1) bekezdés alapján felszámítandó általános forgalmi adó 306 720 forint együttes összege. Az elsőfokú bíróság a pernyertes felet képviselő ügyvéd munkadíjának jogszabály által meghatározott összegét, az ügyvédi tevékenység ellenértékét a rendelet 3. §-ának (6) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján mérlegelési jogkörben mérsékelte.

Az alperes az elsőfokú bíróság által így megállapított 1 270 000 forint ügyvédi munkadíj eltúlzott volta mellett érveket nem hozott fel, a további mérséklésre indokot az ítélet tábla nem talált.

Az ítélet tábla a fent kifejtettekre tekintettel jogszabálysértést nem állapított meg, az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - az indoklást a fellebbezési érvek értékelésével kiegészítve - helybenhagyta.

A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pereszes alperes köteles megfizetni a felperesnek a jogi képviseletével összefüggésben felmerült másodfokú perköltségeként a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, az (5)-(6) alapján, a 4/A. §-ának (1) bekezdése szerint általános forgalmi adó felszámításával megállapított ügyvédi munkadíjat, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján az államnak a meg nem fizetett fellebbezési illetéket.

D e b r e c e n, 2015. január 22.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottília s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -